

fælde, hvor der er Tale om, at vedkommende kan komme til at trænge til Hjælp af det offentlige, vil det let ses, at saa svæktes Kommunernes Stilling væsentlig, og derfor er det overmaade uflogt af Kommunerne at indtage denne Stilling. De have ligefrem tvunget Ministeren til at sige: Jeg skal vel tage Hensyn til Kommunernes Anbefaling; men naar jeg finder, at det er et absolut galt Standpunkt, indtager jeg en selvstændig Stilling, og det er sket ved Forberedelsen af dette Lovforslag, hvad der jo har givet sig Udslag i dets Bestemmelser. Jeg anser det altsaa for heldigt, at man er kommet ind paa en ny Underjøgelse af det Spørgsmaal. Jeg er enig i, at den ny Lovgivning, vi have faaet, vistnok vil faa Betydning med Hensyn til Meddelelsen af Indfødsret, og jeg kan ikke se, at man ikke skulde have Ret til at se sig for, og det er erkendt, teoretisk i alt Fald af begge Ting, at man skal forlange økonomisk Uafhængighed af den, man meddeler Indfødsret. — Jeg kan ikke gaa med til det Ræsonnement, at fordi Folk fra Udlandet have haft Arbejde her eller søgt det, naar de ellers ere blevne betalte paa passende Maade og formentlig have fundet sig bedre tjente med at arbejde her i Landet end i deres Hjemstavn, at vi saa derefter skulde være absolut forpligtede til efter en vis Tids Forløb at meddele dem Indfødsret. Det ærede 5te Medlem for Kjøbenhavn (Knudsen) nævnte, at ogsaa Regeringsarbejderne lokkede Folk her til Landet. Det er mig ganske ubekendt, derom kan jeg ikke udtale mig, men det ærede Medlem ved jo godt, at Regeringen forbeholder indenlandske Arbejdere fortrinnsvis Ret til Arbejde; men naar det ikke slaar til, er man nødt til at dispensere fra denne Bestemmelse, fordi det ellers overhovedet ikke var muligt at faa den Slags Arbejder, som her er Tale om, nemlig det grove Arbejde, udført. Men i og for sig er Tendensen ganske klar. Jeg vil meget godt indrømme, at det kan blive en Ulykke eller i alt Fald et stort Uheld for den, der ikke har Forsørgelsesret her, at blive hjemsendt, men det er Undtagelsestilfælde, hvor det stiller sig saa odioft, som det ærede Medlem for 5te Kreds nævnte. Men naar det ærede Medlem gaar ud fra, at det hidtil har været en legal Regel for Ivenske, at de efter 5 Aars Forløb fik Fattigforsørgelsesret her i Landet, er han paa ganske galt Spor. Det har været saaledes faktisk, thi der var ingen Bestemmelse, som hjemlede Udlændinge Forsørgelsesret før nu efter den ny Fattiglov, men faktisk har det været saaledes, at naar en Udlænding har

opholdt sig 5 Aar i samme Kommune, er han bleven betragtet som forsørgelsesberettiget i samme Kommune. Nu er jo Forholdet over for Ivenske Underjaatter ganske klart; thi naar den Frist af 12 Aar, som nu er fastsat — ikke just ved Traktat, men ved en Overenskomst, som Regeringen selvfølgelig har været berettiget til at slutte — ellers havde den ikke gjort det — og som for os frembyder saa overordentlige administrative Fordele, at jeg nok tror, samtlige Kommunalbestyrelser her i Landet paastønne i høj Grad, at der er kommet en Ordning til Stede af dette Forhold — er forløben, saa er som Følge deraf Hjemsendelsen falden bort for Svenskernes Vedkommende. Det samme er Tilfældet over for vore Landsmænd i Sverige. Deraf følger, at vedkommende skal forsørges her i Landet, og hvorledes han saa bliver forsørgt, kan der ikke være Tvivl om; thi det bliver efter Fattigloven af 9de April 1891, og saa vidt jeg erindrer, er det dens § 27, der ordner den Forsørgelse, som skal komme til Anvendelse paa disse Forhold. Saa siger det ærede Medlem: Hvorledes kan Regeringen træffe en saadan Overenskomst, og hvorledes kan den gælde over for Sverige, naar den ikke gælder over for andre Lande? Maatte jeg i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa § 23 i Fattigloven. Denne Paragraf slutter saaledes: „Foranstaaende Regel“ — det er om Indfødsret, Udlændinges Forsørgelsesret m. v. — „skal ikke være til Hinder for, at der ved traktatmæssige Bestemmelser, under Forudsætning af Gensidighed, indrømmes et fremmed Lands Underjaatter Udgang til at vinde Forsørgelsesret her i Landet, lige med indfødte.“ Det er altsaa en Suspension af Indfødsretsbestemmelserne, som kan iværksettes, forudsat at Gensidighed opnaas andetsteds. Jeg tror at turde gentage, at i administrativ Henseende — for Resten ogsaa for Realitetens Vedkommende — har denne Overenskomst med Sverige saa stor Betydning, at man kan sige, at der fra et kommunalt Standpunkt, fra et administrativt og Rådstandsstandpunkt vistnok maa sættes særlig Pris paa den.

Som sagt, jeg har ikke fremtalbt noget af disse Ændringsforslag fra Udvalgets Side, men jeg kan meget godt forstaa, at man ønsker at indtage en anden Stilling, end man hidtil har taget i Landstinget, og jeg kan godt forstaa, at der siges, man skal være forsigtigere herefter med at meddele Indfødsret; men jeg kan ikke erkende, at der er sket noget som helst, som i Virkeligheden, naar man ikke vil overdrive, kan kaldes inhumant og uberettiget. Jeg har